

Молодий комуніст

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Субота, 24 серпня 1985 року

№ 102 (3609).

Ціна 2 коп.

НАША ВІДПОВІДЬ — УДАРНА ПРАЦЯ!

Як уже повідомлялося, Кіровоградська область визнана в числі переможців Всесоюзного соціалістичного змагання за успішне проведення зимівлі худоби, збільшення виробництва і закупок продуктів тваринництва в зимовий період 1984—85 року. Нині трудівники агропромислового комплексу працюють з подвоєною енергією.

ТЕЛЕГРАМИ В НОМЕР

Добровеличківський район. Готуючи гідну зустріч XXVII з'їзду КПРС, комсомолець Володимир Дінул з колгоспу імені Шевченка зобов'язався у нинішньому році скосяти зернові і круп'яні культури на 700 гектарах. Своє зобов'язання комсомолец перевиконав, скосявши на 20 гектарів більше.

Гайворонський район. Понад 300 центнерів зеленої маси видас кожний гектар силосної кукурудзи у колгоспі «Зоря комунізму». Першість у змаганні серед екіпажів збиральних агрегатів, зайнятих на її косовиці, утримує сімейний екіпаж у складі комбайнера ордена Трудової Слави III ступеня Віктора Максимовича Черняка та його сина Миколи, який працює трактористом. Кожного дня вони виконують не менше півтори норми.

Кіровоградський район. Організовано проводити «зелені» жнива колгосп імені Нерла Маркса. У цьому велика заслуга Леоніда Куроп'ятника, Анатолія Пушкіна, Віктора Ковшари, інших шоферів — комсомольців, які швидко транспортують зелену масу, забезпечують безперебійну роботу комбайнів.

БУДЕ МОЛОКО І М'ЯСО

У нашому господарстві повним ходом йде заготівля силосу. І молодь у цій важливій кампанії — заготівлі кормів бере активну участь. Попереду у змаганні комбайнер Віталій Шевцов, який своїм КСК-100 постійно перевищує норми на 20 процентів. А серед тих, хто транспортує зелену масу, лідирує М. Діжков. Своїм ЮМЗ-6 Микола виконує доведені завдання на 170—180 процентів. Від передовиків намагаються не відстати трактористка Людмила Ковальчук і комбайнер Михайло Пришляк.

Колгосп вже заготовив півторарічний запас сінажу і сіна. Закінчуємо заготовляти трав'яне борошно. Силосної маси є вже 2071 тонна — це 40 процентів до плану, але заготівля продовжується.

Будуть корми — буде м'ясо, буде молоко. Молоді кормозаготівельники це добре розуміють.

О. ДОНЧЕНКО,
заступник голови колгоспу імені Комсомолу України по роботі з молоддю.

Компаніївський район.

Високі темпи і відмінна якість

Об'єднання збиральної техніки і засобів транспортування широко застосовується на заготівлі кормів у Світловодському районі. Нині тут діє чотири об'єднані міжгосподарські загони та один (в колгоспі імені Гагаріна) самостійний, але підсилений автотранспортом. У зв'язку з цим продуктивність збиральних агрегатів зросла майже вдвоє, підвищилася якість заготовлюваних кормів.

Про переваги міжгосподарських об'єднаних кормодобувних загонів відомо всім. Один із таких загонів нині працює на заготівлі силосу в колгоспі імені Котельського. Тут сконцентровано сім збиральних комбайнів та 28 автомашин з колгоспів «Дружба», «Україна» та укрупненого автотранспортного підприємства 10063.

Щоденна продуктивність об'єднаного загону становить в середньому 900—1000 тонн зеленої маси. Технічне обслуговування машин, створення побутових умов для механізаторів забезпечує інженерна служба господарів, де працює загін. Крім гондової ремонтної групи, тут створена оперативна ремонтна ланка, яку очолює помічник бригадира тракторної бригади Євген Ленченко.

На силосній споруді кипить робота. Одна за одною прибувають вщерть

завантажені автомашини. Механізатор Іван Коваленко за допомогою бульдозера вправно стягує сітні з машин. Спеціальна ланка тут же додає соломи та подрібнену сіль. Ні на хвилину не баряться водії Микола Риплякський, Василь Безсольний, Володимир Мильченко, які прибули в колгосп з підприємства. Вони змагаються з колгоспними подільми Федором Столюковським та Анатолієм Качковським.

На косовиці зелених посівів працює один з найкращих трактористів господарства Олександр Чинандець. Він сам обслуговує агрегат енергонасиченого трактора Т-150-К і силосозбирального комбайна КСК-2.8. На його честь сьогодні на бригаді піднято Прапор трудової слави.

На знімку: Олександр Чинандець; повніється трактор.

Текст і фото М. САВЕНКА.

ФУРАЖ

ЗАГОТОВЛЯЮТЬ

БЛИЗНЮКИ

Трудова біографія Анатолія і Миколи Романюків почалась, мабуть, ще тоді, коли вони навчались у школі. Часто приходили брати-близнюки на тракторну бригаду, цікавились технікою. Це і вирішило вибір їх професії — після закінчення десятирічки залишилися хлопці в селі, стали механізаторами.

Спочатку доручили їм верткого трактора Т-16. Підвозили ним корми на спецгосподарства по відгодівлі свиней. Так минули перші місяці. А там настав час виконувати свій конституційний обов'язок.

Після служби в армії Анатолій і Микола знову в механізаторській сім'ї. Тепер уже за молодими механізаторами закріпили потужного МТЗ-80. Удвох хлопці забезпечували двозмінну роботу трактора на жнивях, а після їх закінчення сімейний екіпаж одразу став учасником інших жнив — «зелених». Щодня в середньому по 35 тонн силосної маси доставляють вони з поля до МТФ № 2, де закладається силосна траншея.

Нині в господарстві вже припасли відповідно 158 та 175 процентів до плану сіна і сінажу. На одну фуражну корову вже заготовлено понад 10 тонн силосу, що теж значно більше наміченого.

В. ТІЛЬНОВ,
громадський кореспондент «Молодого комуніста».

Колгосп «Перше мая», Маловисіківський район.

Надійні, бо досвідчені

Добровільна народна дружина виробничого об'єднання по сівалках «Червона зірка» — одна з кращих в області. Досвідом охорони громадського порядку сьогодні ділиться заступник начальника штабу дружинників об'єднання Г. А. Черкасов.

Торік наша дружина відсвяткувала чверть століття своєї діяльності. За цей час вона зросла і кількісно, і якісно. Нині вона об'єднує 48 цехових дружин, до яких входять майже дві з половиною тисячі заводчан.

Десять років тому за дружиною об'єднання був закріплений громадський пункт охорони порядку № 2 Червонозорного мікрорайону, який обслуговує центральну частину міста з населен-

ням понад 15 тисяч чоловік. Щодня на чергування виходить 60 дружинників.

Кілька слів про організаційну структуру дружини і її обов'язки. Діяльність ДНД керує штаб із 13 чоловік, при якому працюють секції охорони громадського порядку, безпеки дорожнього руху, боротьби з крадіжками соціалістичної власності. Методична рада штабу організовує правове виховання і навчання дружинників. Важливі зав-

дання покладаються на оперативний комсомольський загін.

Штаб ДНД щомісяця аналізує діяльність цехових дружин, визначає завдання, які слід виконати, вивчає досвід найкращих дружин, поширює його.

Дієву допомогу дружині надають партком і комитет комсомолу об'єднання. Насамперед рекомендують в її ряди передовиків виробництва, сумлінну молодь. Доброю традицією стало в нас вручати посвідчення члена ДНД молодим хлопцям і дівчатам в урочистій обстановці.

За правопорушниками закріплюються досвідчені

дружинники, виховують їх. Така організація профілактичної роботи дозволила, наприклад, в позаминулому році влаштувати й закріпити на роботі більше 40 правопорушників, яких уже знято з обліку.

Як приклад сумлінного ставлення до громадської роботи можна навести досвід інспекції в справах неповнолітніх, яку очолює заступник директора середньої школи № 6 Надія Томаз. Результат її роботи — за останні роки в мікрорайоні зменшилась кількість порушників серед учнів шкіл і профтехучилищ.

Соціалістичне змагання

між підрозділами народних дружин сприяє поліпшенню якості їхньої роботи. Підсумки змагання підбиваються щокварталу на засіданні штабу. Минулого року найкращими стали дружини ливарного цеху сірого чавуну (командир Віктор Погорілов), механоскладального цеху № 2 (Анатолій Макаров), електротранспортного (Володимир Христин).

Штаб ДНД постійно навчає дружинників основам радянського права, формам і методам боротьби з правопорушниками. Часто з дружинниками бесідує співробітник Ленінського районного відділу внутрішніх справ, дільничні інспектори, працівники прокуратури, суду, юридичної консультації.

Можна багато розповідати про винахідливість,

сміливість і рішучість дружинників. Про те, наприклад, як члени ДНД механоскладального цеху № 1 Василь Щербаків, Олександр Колесник і Петро Беграш затримали біля УТО злочинця, який намагався проникнути в зачинений магазин.

Дружинники «Червоної зірки» — надійні охоронці порядку. Вони стали ініціаторами руху за створення свого району в зразковий. Зразковий у праці, з охорони громадського порядку. Вони ж цю ініціативу успішно втілюють у життя.

Г. ЧЕРКАСОВ,
заступник начальника штабу ДНД виробничого об'єднання по сівалках «Червона зірка».

м. Кіровоград.

На честь професійного свята — квітці кращим шахтарям шахти «Новомиргородська». День шахтаря вони зустрічають з радісним настроєм.

На знімку: гірничий майстер В. Приз, бригадир слюсарів загального обладнання М. Панасенко, слюсар О. Фурашов, гірничник О. Горіцький, електро-слюсар В. Савчук.

Фото С. ФЕНЕНКА.

Новомиргородський район.

Присягається 50-річчю сталіновського руху

* * *

Періодично, Лисичанськ, Кременьков... — Території вистають до небес. Труд шахтера — дело героїв. Знаю сам — не с чужих слів.

Уголек не с палету беретел. И не просто «вытпнуть» план: Крепль собьет пль скребок покретел. И как призрак бродит метал.

Здесь першит подземную магию Рук надежных «печетал» сил. Стены птрека от взрыва вздрагивают — И всерьезается поная жила.

Здесь слова не манеры и тонны. Здесь язык делонит и прост. Не горит уж но тьме колонны Перной дробью подземных звезд.

И не зря побывал в забое. Видел сам (не с чужих слів): Труд шахтера — дело героїв. ...Періодично, Лисичанськ, Кременьков — Території вистають до небес.

...Ек, от коли б Віктор був двієчником! Або хоч би дисципліну порушував. Ні, я нічого такого йому не бажую, а просто хочу сказати, що тоді все так зручно було б розмістити «по полчках»: ось тут, мовляв, позитивний Гена. Дивіться, дітки, і беріть приклад. А це, баче — Вітько, який нехороший.

А втім, де ви бачили, щоб у житті усе отак, по полчках...

... Далеко молодьож зібралася?

— У кіно, Петрівно.

— Лишенько! А дитину

го ж хлопець змів не тільки бігати та стрибати, а й добре вчився, буз ерудований, багато читав і змів захоплююче розповісти про прочитане. Охоче брався він і до громадських справ. Організація шкільних вєчорів, підготовка до політінформацій, збирання металобрухту, прибирання шкільного подвір'я — усе це Гена робив залюбки, та ще й інших умів захопити. Його обирають ланковим, одним з перших у класі підліток вступає до комсомолу. І ось він уже — комсорг класу.

волею: «Що я одягну? Всі сорочки брудні».

І це теж, як не дивно, не служить приводом для зневаги серед товаришів. Бо і в педагогів, очевидно, руки не доходять до таких тонкощів, як трудове виховання в сім'ї. Вчиться добре? Так що ж вам ще треба? Ми хіба ж з такими маємо клопіт, а допомагає син дома чи ні — це вже суто сімейна справа. А тим часом не завадило б іноді поговорити й про те, які обов'язки має підліток вдома, чи змів він у свої 12—15 років обійтися без ня-

уже ти в центрі уваги... І не переб'єш те захоплення розповіддю хоч і про найцікавішу книжку... Інший, може, і не став би в подібній ситуації так боляче реагувати. Інший, але не Гена з його розвинутим честолюбством (уточнюю, здоровим честолюбством, яке змушувало хлопця у всьому бути попереду інших). Лідер повинен бути першим. А який же ти «перший», коли не можеш спати знічев'я назвами ансамблів та іменами співаків. Коли на тобі і на уро-

ІЛЛІЧ ЛЮБИВ «АПАСІОНАТУ»

Резолюційна спрямованість творчості великого німецького композитора Людвіга ван Бетховена (1770—1827) неодноразово позитивно відзначалась класиками марксизму. В ній — одній з найвищих вершин світового музичного мистецтва — відбулося глибоке злиття всього кращого, що дала передова громадська думка його часу і несла з собою національна культура в її найрізноманітніших проявах.

Для Бетховена, блискучого піаніста — віртуоза, імпровізатора, фортепіано було рідною стихією, де він почував себе вільним володарем. 32 сонати — це своєрідна енциклопедія піанізму, коло образів яких виключно широке — від глибокої лірики («Місячна соната») до філософських роздумів («Тридцять друга соната»); від революційного пафосу («Патетична соната») до світлого оптимізму («Аврора»). Вершиною його фортепіанної творчості є «Двадцять третя соната» — славнозвісна «Апасіоната».

Слово «апасіоната» італійського походження, що означає «глибоко», «пристрасно». В натхненній музиці Бетховена ця пристрасна напоєна героїкою боротьби, запалює на подвиг, на вічні й благородні діла. «Полум'яний потік в гранітному руслі», — так визначив «Апасіонату» — одне з найвеличніших творів світової музичної літератури — Ромен Роллан.

18 жовтня 1920 року на квартирі К. Пешкової «Апасіонату» разом з М. Горьким слухав В. І. Ленін у виконанні відомого на той час піаніста Ісаїя Добровейна. Ілліч сказав тоді:

— Нічого не знаю кращого від «Апасіонати», паден слухати її щодня. Гідна подиву музика. Я завжди з гордістю, можливо не знаю, думаю: ось які чудеса можуть творити люди!

І дійсно, слухаючи «Апасіонату», опиняєшся в незвичній стихії музики. Вже перші такти урочисто й велично, з піднесенням і натхненням яскраво малюють образ титана. Далі тремтливо, наспівана, з елементами зажури мелодія скаржить титанові на свою долю. Гема долі гостра й пульсуюча, виразна й чітка, легко сприймається і запам'ятовується.

Побічна партія героїчного плану, сповнена мужності й сили, широти й багаторості, пройнята пафосом героїко-революційної

боротьби. Вона закінчується маршовою ходою, уособлюючи в собі всеперемагальну силу, що здатна подолати всілякі перешкоди на своєму шляху.

Друга частина «Апасіонати» повільна, лірична, сповнена роздумів і мрій. Третя частина, фінал, нагуде розбурхану морську стихію. Слухач уловлює знайомі напружені звуки. Так, це титан розриває пута, вперто бореться з ворожими силами, розчищаючи шлях до перемоги. Але якою не була б сильна людина, вона не може заїждати себе, якщо діє сама. «Апасіоната» розкриває велику людську драму, дозгий і болісний шлях, сповнений протиріч, безперервних шукань, трагізму. І все ж вихід накреслився — тільки в спільній боротьбі, тільки разом з іншими можна одержати жадану перемогу в боротьбі з темними силами.

Геніальна музика великого Бетховена, як й інші революційні пісні, завжди були поруч з вождем світозого пролетаріату В. І. Леніним. А. В. Луначарський пригадував: «Мабути, музика Бетховена могла дати щось нове і важливе розуму й серцю Володимира Ілліча».

Прекрасна картина народного художника СРСР М. Жукова «Апасіоната» дуже тонко передає душевний стан вояки, який, спершись на спинку крісла, зосереджено слухав чарівні звуки бетховенського шедеву. Він увесь поринув у мрії... Мелодія могутньої «Апасіонати» викликає в уяві Ілліча великі концертні зали, заповнені трудовим людом.

Це ж стверджує і в'єтнамський поет Та Хань у творі «Ленін і музика Бетховена»:

Ленін замріяно слухав,
Лоб його, вигнутий куполом,
Ловить величчя акорди.
Що б'ються в вігору летять.
Очі блискучі Леніна
Липнуть кудись за звуками.
Що вони бачать?
Всесвіт? Чи наше
майбутнє життя?

Час, про який мріяв В. І. Ленін, настав з перемогою Великого Жовтня.

Музика Л. Бетховена — безсмертна. Понад 180 років лунають над світом життєдайні звуки «Апасіонати», приносячи велику естетичну насолоду мільйонам слухачів.

Б. СЛЮСАР,
музикознавець.

м. Світловодськ.

КОМУ

БУТИ ЛІДЕРОМ?

ж куди діли? — сплеснула руками сусідка.

— Дома вона, де ж їй бути? З Геною.

А то якось у неділю ні світ ні зоря «молодьож» поспішала на електричку до обласного центру. Вдома за господаря лишився зчову ж таки Гена. Батьки були спокійні. До їхнього приїзду син і дров нарубав, і грубки розпалить, і за десятихвилинною сестричкою догляне.

— Золото, а не дитина, — скаже, було, одна сусідка.

— От уже радість матері. І картоплі начистить, і посуд помие, — додасть інша.

— Не га, що мій, — зітхне третя.

А хтось із читачів цих рядків обов'язково подумає: «Які щасливі батьки. Ніякого тобі «переїдного» віку, ніяких проблем виховання».

Так, вони справді були щасливі... два роки тому. Відтоді дещо змінилось. Гени тепер 15 років, у нього з'явилася ще одна сестричка. Сусіди, як і раніше, хвалять хлопця, та Ольга, мати його, потайки зітхає, слухаючи їх. Бо вже тепер і в їхній сім'ї, як то кажуть, діждалися проблем.

...У п'ятий клас Гена став ходити в іншу школу — міську восьмичку. Там, де вчився раніше, учителі не могли ним нахвалитися: допитливий, розумний, начитаний. Але для 12-річного хлопчика цього вже мало: потрібно ще й визнання однолітків. Воно ж, як це не дивно, не завжди залежить від успіхів у навчанні. Своє утвердження в новому колективі Гена вирішив почати з уроків фізкультури. Якщо ти, читаю, хлопець, і якщо тобі теж 12—15 років, ти зрозумієш Гену. І ти підтвердиш, що в цьому віці нерідко найголовніше — найдалі стрибнути, бігати прудкіше від інших, влучно вдарити м'ячем... Нозачок хоч і не побив світових рекордів, та все ж, як-то кажуть, клас показав. Його невдовзі обирають фізоргом. До то-

Йому не вистачало хіба що гроху більшої дисциплінованості: то коридором промчить з вистрибом, то з учителем у суперечку вступить. Але для однолітків Гена був авторитетом незаперечним.

— Та чи ти один там у класі, що за всім бігаш? — скаже, бувало, мати. — Он Віктор не пнється в активісти, а дбає про навчання. Цього іноді було досить, щоб хлопець заводився: і що, мовляв, було б, коли б усі були такі, як той Віктор... Врешті решт, не його ж обрали комсоргом, а мене...

А тим часом Віктор і Гена — друзі. Точка перетину їхніх інтересів була в книгах. Обоє мають гарні бібліотеки, багато читають.

У Віктора ж трудове виховання в сім'ї зовсім інше, ніж у Гени. Увесь дім тримається на бабусі, яка мие, варить, пере, дбає дефіцитні товари, будує синові дім, ремонтує донці житло. Її дочка (Вікторова мати) разом із своїм чоловіком не заявляє собі клопоту як домашньою роботою, так і вихованням єдиного сина. Хлопець удома не береться й за холодну воду. Єдиний його обов'язок — навчання (за цим теж слідкує бабуся). А починаючи уроки — займається, чим хочеш. Ні, він нічого «такого» не робить. Він взагалі нічого не робить: не знає, що таке вимити після себе посуд, застелити ліжко, випрасувати брюки. Вітя може купатися на ставку або ганяти м'яча, коли бабуся сапає горді або рубає дрова, може зустріти її, стомлену, нездо-

ньки. Адже сьогоднішні хлопчики завтра стануть главами сімейств і роль няньки від мам чи бабусі буде перекладена на плечі юної дружини. Наслідки неважко уявити...

Все було б і надалі без видимих протиріч поки 7 «Б» не захопився музикою. Тільки й розмов було, що про популярні ансамблі та про диски, та про «суперзірки» естради... І якось так уже сталося, що разом із цим виник підвищений інтерес до одягу, зачісок. Саме тоді батьки помітили в Гени тривожні зміни. То роздратованість, то якась пригніченість. Одного разу побачили, як він прикипів до приймача, коли передавали якусь пісню. Необразливо пожартували з цього приводу, а хлопця мов прорвало:

— У всіх магнітофони, а мені вже й приймач не можна послухати! — вигукнув він крізь сльози.

— Але ж і в нас є магнітофон, — заперечила мати.

— Оце магнітофон? — ткнув хлопець пальцем у бік старенького стаціонарного апарату, — що я з цим одоробалом на вулицю, може вийду?

Іншого разу Гена відмовився піти на шкільний вечір («у всіх джинси та кросовки, а я в чому піду?»). «У всіх», думаю, сказано з перебільшенням, але що були вони у Віктора — це точно. І кросовки, і мопед, і джинси... Головне ж — магнітофон. Такий, знаєте, невеличкий, його можна покласти на парту і недбало натиснути на кнопку, і вже навколо тебе — гурт,

каж, і на шкільному вечорі — одна й та сама шкільна форма. І не станеш же ти розповідати, що вчора ходив у магазин, а тому не дивився по телевізору виступ Андріано Челентано, а коли хлопці під твоїми вікнами грали в футбол, ти чистив картоплю і мив підлогу...

Іноді мама, розуміючи переживання сина, скаже:

— Гено, ти ж наш помічник, без тебе нам не обійтис. Скажи хлопцям, що в тебе багато домашніх обов'язків...

— Мамо, думаєш мене зрозуміють?

З якою гіркотою це було сказано!

І правда, хіба зрозуміють його ті, хто ні в чому не знає обмежень, ті, у кого є дозвольні бабусі і немає маленьких сестричок?

Але неважко ж усі такі егоїсти, як Віктор? Звичайно, ні. То як же вплинути на їхній вибір? Адже хлопці не просто обирають лідером Гену чи Віктора — вони обирають собі спосіб життя...

...Часом хлопця огортають сумніви. Неважко треба неодмінно бути власником магнітофона чи фірмових кросовок, щоб на тебе дивилися з захопленням? І чи треба соромитися перших грузових мотозолів на долонях? І чи поступатися своїми бажаннями заради інших? Наприклад, заради стомленої мамі... А може треба хоч сльозами, хоч криком, хоч погрозами, а таки добиватися свого?

Хто відповідь на ці питання неспокійної душі? Хто підкаже, поділиться власним досвідом? Може ти, читаю?

Н. КОЛОСОК.

м. Знамянка.

ПОГЛЯД КРИЗЬ РОКИ

ЗАЛИШИТИ ДОБРИЙ СЛІД

Цими днями у Новомиргороді в музичній п'ятниці «Мій рідний край» відбувся вечір «Говорять ветерани партії», на якому були присутні представники трудових колективів міста. Відкриваючи його, завідувач відділом пропаганди і агітації райкому партії П. О. Грузда, зокрема сказав:

— Можна називати багато прізвищ наших славних ветеранів партії, які навчили нас багато чого з долею нашого народу, нашої партії. Окремі з них вступали до її лав у дві, нашої партії. Окремі з них вступали до її лав у дві, нашої партії. Окремі з них вступали до її лав у дві, нашої партії.

Дозвольте від імені бюро райкому партії, райвиконкому, нашої молоді висловити слова вдячності старшому поколінню, яке було, є і буде для нас прикладом сумлінності, ставлення до праці, прикладом скромності, громадської активності.

На славних ветеранів рівняється молода зміна. Кому у районі невідомі прізвища М. М. Проценка, С. Г. Гайни, С. А. Сивистуна, В. І. Дудкевича, І. Д. Качана, П. П. Бурка, М. О. Корсунського, О. Г. Шмельова, П. А. Кулешова, І. А. Урваті та багатьох інших, що поєднали своє життя з партією у грізні роки Великої Вітчизняної. Вони трічі ветерани — партії, війни і праці. Багато хто з них і сьогодні, як кажуть, в строю. Так, Самійло Гнатівич Гайна — заступник секретаря партійної організації району за зв'язку, голова районної ради ветеранів війни, Василь Іванович Дудкевич — голова районної ради ветеранів війни, Василь Іванович Дудкевич — голова районної ради ветеранів війни, Василь Іванович Дудкевич — голова районної ради ветеранів війни.

Вечір засвідчив: така форма проведення зустрічей циклу «Говорять ветерани партії», присвячених наступному XXVII з'їздові КПРС, дуже владала, заслуговує на увагу і поширення. У ці передз'їздовські дні звучить живе слово ветеранів-партійців — тих, хто відстояв мир у борні з фашизмом, хто відбудовував країну після розрухи й закладав основу сьогоднішніх наших успіхів.

В. ПІСКОВИЙ.

м. Новомиргород.

поставили одному пілоту. Він відповів так: любіть свою роботу. От і я, товариші, люблю свою роботу. Можливо деному це здається й дивним, — мовляв, сказано це для красного слівця, але я вас запевняю: якщо роботу любиш, вона здається легкою, завжди робиться добре і все виходить гаразд. Я бажаю молодим людям обрати таку професію, яку можна полюбити, і полюбити на все життя.

Жити повнокровно, добросовісно виконувати всі доручення, постійно пам'ятаючи, що ти комуніст, член Ленінської партії — ось ці думки неодноразово звучали у виступах Д. О. Ткаченка, С. Г. Гайни.

Так голова районної ради ветеранів війни С. Г. Гайна на запитання: «Чим ви були багаті?» відповів: «Трудом. Кожен повинен прагнути прожити життя так, щоб залишити після себе слід, гідний для наслідування».

Правильні слова. Само вони стали життєвим кредо для кожного ветерана партії, війни, праці.

На вечорі також виступили: другий секретар райкому ЛКСМ України Віталій Давиденко, молодша працівниця АТН-10040 Галина Симоненко, які за невеличкі ветерани, що справу їхнього життя є кому продовжити.

Комуністам 30-х — 40-х років піднесли квіти, для них Тетяна Сильченко, Любов Войтенко, Валентина і Михайло Барановські, Людмила Кубай та Віталій Багмет співали гарних пісень.

Вечір засвідчив: така форма проведення зустрічей циклу «Говорять ветерани партії», присвячених наступному XXVII з'їздові КПРС, дуже владала, заслуговує на увагу і поширення. У ці передз'їздовські дні звучить живе слово ветеранів-партійців — тих, хто відстояв мир у борні з фашизмом, хто відбудовував країну після розрухи й закладав основу сьогоднішніх наших успіхів.

В. ПІСКОВИЙ.

м. Новомиргород.

АКТУАЛЬНА АНКЕТА «МК»

Дорогий читачу!

Ось і прийшов час, коли ти повинен вирішити: який журнал, яку газету ти передплатиш на наступний, 1986 рік. І рішення твоє залежатиме від того, яке періодичне видання ти брав до рук найчастіше останнім часом. Ми сподіваємось, що серед інших буде й обласна комсомольська газета «Молодий комунар». Що, як і досі вона буде твоїм порадником і наставником, твоїм постійним співбесідником. Через газету ти зможеш знайомитись зі своїми ровесниками на Кировоградщині, за межами області й республіки. Газета розповідатиме про їхні будні і свята, творчу працю й цікаві захоплення. Ти й сам зможеш взяти участь у цій розмові, стати активним автором молодіжки.

Сьогодні, коли в країні вже три тижні триває передплата на газету й журнали, нам хочеться знати: якою ти хотів би бачити свою обласну молодіжку в наступному році? Твої пропозиції ми врахуємо при складанні перспективних планів «МК»-86.

Отже, просимо відповісти на запитання.

1. Який рік ти передплатуєш «Молодий комунар»?

Чи відповідає газета твоїм вимогам? Чому?

2. З якої сторінки починаєш читати газету? Що тебе цікавить найбільше? Які публікації нинішнього, 1985 року запам'яталися тобі?

3. Які матеріали тобі не сподобалися? Чому?

4. Можливо газета не торкалась якихось важливих молодіжних тем? Назви нам їх!

5. Які проблеми тебе хвилюють найбільше? Поділись ними з газетою!

6. На кого із своїх друзів, людей старшого покоління хотів би бути схожим? Назви нам їхні адреси.

7. За п'ятибальною системою оціни суботній номер «Молодого комунару». Чого в них, суботніх номерів, на твою думку, не вистачає?

8. Яку нову рубрику ти запропонував би газеті?

9. Про що б ти хотів прочитати в «Клубі молоді сім'ї»?

При бажанні можеш вказати свої:

прізвище, ім'я і по батькові _____

вік _____ професія _____

місце проживання _____

Познайом з «Актуальною анкету» своїх друзів.

Будемо раді коли й вони відгукнуться на наш запитання.

Заповнену анкету вириж і відшли за адресою:

316050, МСІІ, м. Кировоград, вул. Луначарського, 36,

«Молодий комунар».

Якщо в тебе не вистачить місця на лінійках для відповідей — пиши нам на окремому аркуші паперу.

Може в тебе самого виникнуть запитання до газети, будь ласка. Ми охоче відповімо на них.

Шановний читачу! «Молодий комунар» чекає твоїх оцінок, зауважень, порад. Наперед дякуємо тобі за участь в анкетуванні.

Документальне есе

(Продовження. Поч. у «МК» № 101).

Цітне, що в Олександрівському районі — село, у якому, на диво, збереглися ознаки тихого, спокійного життя, ніж віддаленого і прихованого немисль од неспокійного епіцентру посліж. Тут кожен житель добре знає історію краю (а за часів царювання Катерини II Цвітне було своєрідним кордоном між землями Росії, Польщі й Туреччини); поважні у віці люди, жартуючі, скажуть, що селян із сусіднього прасосілля і сьогодні у скарці чи суперечці дражнять «ляхами» і «неуїльними». По сусідству — населені пункти, що зберегли давні, красиві топонімічні назви: Китангород, Івангород, Омельгород, Оутгур... (правда, нумусь заманулось Цвітну переіменувати на Цвітне, коли спробували перейти цвітне вздовж - впоперек, це було неможливо, бо в цьому селі, як і колись, скажімо, в XVI столітті, коли гончарство набуло незвичного розвитку і розголосу, не надіаємо назв горішнього чи довшнього кінця, присілих або хуторів, довкіл села — ліс, а селом, ніж читати з історичних дум та пісень, — озари та байрани (іаляшанська, воїнська, курківська), дороби, злиджені часом історії, глибини, аузеньки, місцями, і не видно чоловіка на возі, коли дивитись просто з вікна хати. А будиночки — мов туси, при дорозі. Чепурні, на брамах нерідко намальована вітка яблуні, неглиби каліни. Від дороги й при сході до будинку стіни побілені, з інших сторін — жовті або коричневі, і не тому, що шнода вапили, уже така традиція: з «лісної» сторони — біло, а там, де скажу, з покрівлі, то, аби не виглядало урочно, напорно, — на темніше фарбують.

У селі — колгосп імені Ф. Е. Дзержинського, господарство непогане, з індустрією, механізацією. А ось ці зовнішні патріархальні як напоназ. У селі з дорі, що відходить від центру села (нещодавно проведена, оцишлася Кировоградському обласному управлінню місцевої промисловості в 23 тисяч карбованців), прибує до керамічного цеху, де ось уже кілька років старший майстром Валентин Семенович Варуул, чоловік тямущий, як то казують, у гончарній ділі, немало доклад зусиль, аби забезпечити потреби замовників господарським посудом.

Утім стоїмо з ним посеред просторого, добре освітленого цеху, який уже 10 років поспільність поступово модернізацією (є кульовий млин, спеціальна пропелерна машина, фелігр - прес і всяке інше обладнання, від якого залежить, яка глиня на надійде у формувальне відділення), міркуємо над проблемами. Іх немало. Одні, скажімо, чисто виробничого порядку (виготовити в рік продукції на 350 тисяч карбованців; встановити конвеєрну сушильку, вібраційне сито та ін.), вирішуються поступово розв'язуються самостійно, з допомогою обласного цеху, а ось, на перший погляд, приховані, невидимі нюанси, які так чи інакше відносяться і на економічність граней. Ось працює за чоловіки, з них — всього три гончарі можуть формувати вручну: Дмитро Петрович Сіренко, Іван Григорович Суржко, Василь Олександрович Пономаренко.

Сидить Сіренко, як і його прадіди, у фартурі, намагає шмат сирого глиняного маси на круг. Охоплює ту нму глину своїми долонями, через якусь мить змочує пальці і знову приторкається уже не до глини, а до майбутньої посудини — глени. Крутиться (колишні ногами обертали спідня, на якому і встановлено круг, а тепер підведено електропривід) глиня, відовжується, поглядається понаті стінки, шини; відтак зупиняється круг, гончар відовжується глиняні пальці — і є вушко. Потім тоненькою дріткою-струною відріже глечик від основи, забере його долонями на стіл, і знову кине на круг шматок глини. І за роботу зміну покладає він поруч себе 100—110 глечиків. Утана, день при дні, проста на погляд збоку робота роками, десятиліттями, насправді ж (через кожних три хвилини) — спроба вдихнути у глиняну масу життя, віддати їй свого тепла. Дмитро Петрович уперше приторкнувся до глини на гончарнім крузі тоді, коли старий майстер Федір Онисієвич Цима поочив, як учень кидає глину на круг, сказавши поглядом: «Крути!»

До цієї бесіди, що відбулась, Василь Олександрович Пономаренко вставив своє коротке: «Я за кругом з 1946 року, хіба що змінювати 4 роки, які прослужив у армії... А робота наша така: що вмієш, те й зробиш».

Перехопив, розчервонілий од тепла цеху, Валентин Семенович мій погляд, прочитав запитливе: «А що далі, як ці відпрацюють своє і підуть, хто стане на їх місце. Є такі?».

— Якби нам 7—8 гончарів ручної формовки — питань би й не було, — не те ствердив, не те, що запитав майстер і замовник...

А в цеху, там, де гори сирого посуду, сиділи на хильцях жінки, яких тут називають обрисовщицями (іх всього шестеро). Неговірні, різного віку, кожна з них брала то підвазонник, то миску, знімала обточку і починала обрисовку, цебто, наносила на стінки візерунок, що у більшості виглядає простенько: два синюватих пасочки, а між ними, ніби квітка з трьох цятко, листочок. Перше, на що звертали в розмові, — на план (за зміну треба розписати мисок 132, підвазонників — 172), а згодом говорили про своїх учених.

Олександра Мусіяна Комар розмальовує посуд безперервно більше сорока років; вчилася технології розпису в Маріяна Кабана, Оксани Суржко, Ольги Король. На здавання, чи не припадає своєю одоманітністю робота, майстриня підняла голову, одірвавшись од розпису. Її усміхнулась: «Часом хочеться щось видумати своє, але то треба, щоб було більшенько...» А її подруга, що уже оформилася на пенсію, Ніна Никифоровна Малина, додала: «Ось по війні ми і вручну сніг відідали, і з дровами було важко, і все робили вручну, а любили люди гончарство. Бувало, скажуть, що вночі прийшла машина, треба йти вантажити посуд. То треба... А глину як добували глибиною...»

Прийшло у цех кілька молодих. Віра Кабан була листоношею, покинула те й прийшла сюди. Надія Бабич теж всього другий рік, як стала обрисовщицею. Наке: «Робиш, робиш, а в обід аж кортить щось зробити своє, інше...» Взяла підвазонник і тут же «посадила» білу ромашку, а до неї привела гілку ялини. І увяла Надія, що під поливою в печі вогонь ще більше виблить її квіткою, що більше наліє зеленя в у ялинковій гілці — і її витвір заграв веселлю. Але у хвилині Надія відклала «бків майбутній горщик» немов згадала про серйозність посуду про потім і... норму...

Старший майстер розповідав про новачки у цеху переробки глини, показував чотирі горна, добре слово мовив про високооплачуваного спеціаліста Анатолія Семеновича Левицького, що уже більше 40 років при горнах.

Фото С. ФЕНЕНКА.

(Далі буде).

Слідопити — значить дослідники

Велику пошукову роботу проводить загін червоних слідопитів імені Б. Білого, що діє при народному історико-краєзнавчому музеї м. Олександрії.

Загін — переможець Всесоюзного конкурсу «Красная звезда», що був оголошений газетою «Пионерская правда», а його командир — учениця восьмого класу Олександрійської СШ № 1 Лілія Пашков-

ська була нагороджена путівкою у Всесоюзну піонерську здравницю «Артек».

Активну участь в пошуковій діяльності загону бере ветеран Великої Вітчизняної війни Раїса Іванівна Ткаченко. Дівізія, в якій жінка захищала рідну Батьківщину — пройшла з боями 2000 кілометрів по території нашої країни, а ще по Румунії, Угорщині, Австрії.

Нещодавно загін червоних слідопитів «Пошук» гостював в учнів Новгородківського СПТУ № 36. Слідопити цікаво розповіли про славний шлях 36-ї стрілецької дивізії і обмінялися пам'ятними сувенірами.

На знімках: Р. І. ТКАЧЕНКО у колі слідопитів і вихованців профтехучилища. Ось такі вони — пошуковці, друзі Віталія ПАЦІРАТЬЄВА та Дмитро ОРЛОВ.

КУЗЬМА Повелько народився в селі Іванівці Олександрівського району. Після восьмирічки працював причіплювачем у рідному колгоспі, здобув професію тракториста-машиніста широкого профілю в Бобринецькому СПТУ № 32. Після служби в Радянській Армії закінчив 2-й Харківський індустріально-педагогічний технікум. Завідував ремонтною майстернею, працював інженером-діагностом в райсільгосптехніці, майстром виробничого навчання в професійно-технічному училищі. Закінчив Кіровоградський інститут сільськогосподарського машинобудування. Нині працює кореспондентом олександрівської міськрайонної газети «Ленінський прапор».

Член КПРС.

Публікувався в районній та обласній періодиці, його твори звучали по радіо, публікаціях на радіо.

І. АПІЗНИЛА весна торжествувала над підкореною зимою. У незглибній висі розкинула на всю безмежну шир своє ніжно-блакитне знамено, вмила заслане сонце і воно так гаряче усміхнулося, що все довкола ожило: весело жебоніли струмки талих вод, навперей чвірінкали горобці, затято свистіли шпакі — вже не доведеться їм втікати од колючих морозів.

Віктор лежав, зіпершись на лікоть, на кузові попутного грузовика, на старенькій брезентині, дивився в чисте небо. Прозора блакить вабила погляд, ніби очі Іринки, голубі, бездонні й глибокі. По кузові гуляв зустрічний вітерець, підіймаючи куряву, але Віктор нічого не помічав, лише дужче мружив усміхнені очі.

Сьогодні вони з Іринкою з'їжджаються додому. Два місяці минуло від їхнього весілля, попереду ще — три місяці розлуки, і лише тоді вони повернуться в рідне село дипломованими спеціалістами: він — агрономом, вона — вчителькою початкових класів.

— Приїхали! — пробасив з кабіни водій. — Далі контрольний пункт автоінспекції, можемо вліпнути в істерію.

Віктор швидко звівся на ноги, озирнувся.

— Та тут уже рукою подати до автовокзалу. Велике вам спасибі! — й зістрибнув на дорогу.

Він швидко вийняв з нагрудної кишені три карбованці і простягнув водієві.

— А оце вже зайве, — промовив водій і віддав Вікторову руку. — Сам колись був петеушником і не раз добирався додому на перекладних.

— Спасибі вам... — зняково віло промовив хлопець.

— Бувай здоровий! — кинув водій і зіп рушив...

Рейсовий автобус довів Віктора в сусіднє село, до краю шосейки. Далі — розбита з осені ґрунтовка, багнюка по коліна. Ішов попід тинами, де земля трохи підтряхала.

— Здрастуйте! — привітався до баби Домахи, яка, схилившись на ворота, гуляла старечим поглядом по залитій сонцем вулиці.

— Доброго здоров'я!

Старенька впізнала його. Як-не-як весь вік проробила в школі прибиральницею, то навоювалася з ними, шибениками, але зла ні на кого не тримала.

— Ти б, сину, не ходив зараз через берег... Воде велика...

Лише тепер Віктор відчув знайомий шум повені.

— Може перебекаєш у мене? — пожвавилася старенька, надіючись, що буде з ким погомоніти.

— Та ні! Спасибі!.. — відповів Віктор. — Яюсь перебреду.

Талі води затопили широке залужжя. Дерев'яний місточок через пересихаючу влітку річку, дорога на невисокому насипі до Трьох Млинків — все було під водою. Самі верби височіли над повінню.

«Багато снігу було в лісі, — подумав Віктор. Для

товщину про перспективні села...

— Неперспективні, — поправив Юхим.

— Ага! Побрьохав би отако в крижаній воді, то швидко зробили б путний насип, і міст людський, і дорогу камінну в село.

— Багато хочеш, — засміявся Юхим.

— Небагато, коли головою думати...

— Ну да! Хоч би так, як ти, — втрутився в розмову Прокіп і хихикнув. — Копички сіна поклав під самою річкою, а вони й серед літа попливали за водою.

— Ти не можеш без своїх підковиків! — завісся Пилип.

ПРОБА ПЕРА

Кузьма Повелько

годиться засукав штани вище колін і рушив у буросвинцеву воду. — Лише б не піти мимо мосту».

Крижана вода кольнула в литки, набралася у черевик. Ступав обережно, відчувачи пругку хвилю повені, що вже сягала колін.

Край кутка, біля Пилипової хати стояли люди й махали руками. «Дають знати, щоб вертався назад, — агада Віктор. — Але куди вертати, коли майже половину перебрів!»

Під ногами відчув покороблені дошки. На мосту рівень води був менший. «Нарешті...» — з полегкістю набрав повні груди повітря. Але за мостом нога пішла кудись у прірву, і Віктор, щоб не впасти, весь подався назад. Поза спиною пройшов морозець. «Виходить — рано зрадів». Тепер пожалкував, що не подумав про палицю. «Як визначити, чи широко вода розмила насип? — міркував Віктор. Прикинув відстань: — Ех, було не було!»

Перестрибнувши, пішов швидше.

II.

— Я КИЙСЬ відчаюга! — промовив до гурту Юхим, поправляючи на плечі поштарську сумку.

— Да-а! — з притиском піддакнув Пилип. — Це аби той, хто придумав цю чор-

лип. — Не в одного мене попливали... А обше, коли б менше водилося таких розумах, як ти, — толку більше було б.

— Не заводьтєся, — примирливо сказав Юхим і звернувся до Катерини, яка не спускала очей з хлопця, що вже перебрів повінь. — А ти знаєш, Катерино, наче твій Віктор.

— Оце ж я й дивлюся, ніби він, — і заспішила синові назустріч.

Ще звіддалік стала докоряти:

— Чи ти ж, Віто, маленький, що поліз у таку воду?! Чи забув, як Дениса половоддя понесло разом з кінями?

— Нічого, — заспокоював матір син. — Не сидіти ж мені на тій стороні і чекати коли вода зійде. Ірина вже вдома?

— Я думала, що ви разом приїдете, тому й не впізнала тебе зразу.

Веселі вогники в його очах погасли.

— Та ні. Автобус приїхав, а її не було. Подумав: уже вдома. Ну нічого, мабуть, останнім рейсом. Ввечері піду зустріну.

В хаті мати дістала трійний одеколон:

— Так і застудитися не довго, — бідкалася мати. — Одін своє галіфе, в ньому буде тепліше.

Він одів солдатське галіфе, в якому п'ять років тому вернувся з армії. Сів на лежанку. Мати заходилася розтирати йому ноги. Від одеколону, шорстких долонь Віктор відчув, як йому стало гаряче...

Під вечір Віктор взяв гумові чоботи, прихопив червоні резовички Іринці (привіз їй в подарунок, в матері — кімнатні тапці), взяв жердину і вирушив з двору.

— Та не ходи дорогою, в сородом, — порадила навздогін мати. — Вода там розлилася ширше, не так валить з ніг.

Він перейшов повінь і навіть не набрав у чоботи.

Прийшов останній автобус. Іринки в ньому не було. Віктор зайшов у освітлений салон, запитав у водія чи не обганяв дорогою дівчину.

— Аби йшла — підвіз би, — буркнув заклопотаний водій, підраховуючи вичрчку.

Автобус поїхав, а Віктор дивився йому вслід і не знав як бути. «Дивно! — билася думка. — В листах домовилися на цю суботу і неділю приїхати додому (він з одного обласного центру, вона з другого), а тепер її чомусь нема».

Додому повернувся пригніченим. Мати нічого не розпитувала, все зрозуміла.

— Я розтопила в плиті у великій кімнаті, то ти там сам підсипай вугілля. Та недовго, сину, читай. Нехай голова хоч вдома відпочиває від науки.

Віктор зразу підсипав вугілля і з книгою ліг у ліжко. Не читалося. Відклав книгу, прислухався до шуму повені і думав: «Чого вона не приїхала? Що трапилось?»

III.

ІРИНА не встигла на останній рейс автобуса в сусіднє село. Прикинувши, що десь через дві-три години буде вдома, вона вирушила пішки. В душі трохи й жалкувала, що так вийшло. Однак інакше вчинити не могла. Почула, як старенька слізко вимолювала в касі квиток на автобус, яким мала їхати й Ірина. Жінка за віконечком лише розводила руками. Старенька пояснювала, що їде від сина з обласної лікарні, де йому зробили операцію; і що він лежить ненадійний. Вона ж провідала, можливо й останній раз, та наплакалась... А вдома коза, поросля, кури — хто їх нагодую? Ірині жаль стало баби і вона, не думаючи, протягнула їй квиток, куплений заздалегідь. Йшла серед ночі сама. Сміливості додавала думка: скоро вона зустрінеється з милим.

Ще звіддалік побачила світло у вікнах свекрушині хати. Усміхнулася: «Не спить... Чекає». Серце забилось частіше, і ноги побігли швидше, ніби й не було позаду довгої дороги в чобітках на високому каблучку.

Вода в лузі трохи спала,

але на середині крижана купіль досягла колін. На містку зупинилася: перед нею грізно вирувала повінь. «А що ж тепер робити? — зі страхом подумала. — Коли б можна було якось дати знати Віті. Але як?..» Єдине, що гріло душу й вабило, — світло в трьох вікнах. Переборюючи страх, вона обережно підійшла на край мосту, зібралась і стрибнула. Ногою попала на виступ розмитого насипу. Ірина відчула, що втрачає рівновагу і щось тягне її назад. Ще якусь мить дивилася благолино на завітні три вогники, чекаючи від них допомоги. Випустивши з рук сумку з покупками, Ірина зойкнула і впала назавжди. Вже у воді вдарилася головою об якусь деревину. Три вогники в очах замиготіли, закружляли в шаленому вихрі.

Знайшли її на другий день, коли скінчилася повінь.

IV.

ЩЕ ОДНА весна прошуміла над розлогим лугом та й сплила за водами вузьенької річечки, що біжить, петляє поміж старими дуплистими й молодими гілками вербами.

Віктор повертався на своєму «Уралі» з центральної садиби колгоспу. Іхав шосейною дорогою, що вела високим насипом через бетонний міст до рідних Трьох Млинків. За мостом заглушив двигун, поволі встав з мотоцикла і, твердо ступаючи в запилених кирзових чоботях, повернувся на міст. Важко поклав руки на перила і задивився на чисту воду, яка забрала його кохану...

— Мамо, я їсти не буду, — попередив Віктор ще з порогу. — Вже пообідав на тракторному стані.

— Вічно тобі немає коли по-людськи й поїсти. Може, хоч молока попієш?

— Нема коли розсиджуватися: треба он і за Лісок поїхати, і за Козацький яр навідатися, — пояснив. Потім стиха запитав. — Ма, можна я викопаю кущ півників, з тих що перед вікнами?..

— А чого ж не можна, — помовчавши, сказала мати. — Викопай. Та тільки з того світу, сину, її вже не вернеш. Пожальби себе, які гарні дівчата на тебе задивляються, жити ж тобі треба...

— Мамо, хіба я винний, що не можу її забути...

Вийшов квапливо з хати, взяв лопату в повітці й обережно викопав найбільший кущ півників, де вже виткнулися з землі зелені язички. Поклав кущ на мішковину і відніс у коляску мотоцикла. Вернувся за лопатою.

Катерина стежила з порога за сином.

— Вона дуже любила півники, — ніби виправдовуючись, сказав Віктор матері. — Посаджу їй серед барвінку.

Син поїхав на кладовище, а мати журливо дивилася йому вслід.

М. Олександрія.

ПІСЕННИЙ УЖИНОК

У приміщенні обласної бібліотеки для юнацтва імені О. Бойченка відбулося чергове заняття місцевої молодіжної літстудії «Синяч». Цього разу виступав своїм творчим дебютом молодий робітник Валерій Сидіна. Вірши, присвячені молоді, праці і рідній природі, займали чільне місце у його творчості.

Поеті Сидіна проаналазувала юний опонент Оксана Савжара. В обговоренні взяли участь Анатолій Курганський і Марія Білошенко. Підсумкове слово сказав керівник літстудії Валерій Гончаренко.

Цього разу заняття «Синяч» завершилося дуже незвично. У застатковому музичному салоні бібліотеки перед студійцями виступив самодіяльний композитор, учень будівельного технікуму Андрій Фоменко. Він проспівав кілька власних пісень на тексті кіровоградських поетів.

Але найбільшим успіхом у «Синяч» користувалися твори А. Фоменка, які він створив, уже відвідуючи літературну студію. За цей час Андрій написав 12 пісень на вірші членів літстудії «Синяч».

В. ВАСИЛЕНКО.

Обком ЛКСМУ вітає з одруженням завідувача сектором обліку членів ВЛКСМ і фінансів Ульянівського райкому народного Людмила Кулик та студента Київського авторозробного інституту Володимира Стаха.

В. о. редактора
В. АФАНАСІЄНКО.

У парку культури і відпочинку ім. В. І. Леніна міста Кіровограда

24 — 25 серпня проводитиметься традиційна виставка квітів.

У програмі святка 24.08 — масове театралізоване відкриття виставки, початок — о 16-й год.;

концерти колективів художньої самодіяльності міста; масові ігри, спортивні змагання.

25.08 — підбиття підсумків і нагородження переможців та учасників виставки, початок — о 13-й год.;

виступ колективів художньої самодіяльності дитячих дошкільних закладів міста.

Під час проведення виставки у парку працюватимуть атракціони та ігрові автомати, гратимуть духові оркестри.

Шановні жителі та гості Кіровограда, запрошуємо вас на свято!

Оргкомітет виставки.

«Молодой коммунар» — орган Кіровоградського обласного комітета ЛКСМ України.

На українському мові.

НАША АДРЕСА:
316050, МПС,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45-00; відповідального секретаря — 2-46-87; відділів інформаційного — 2-46-57; листів — 2-45-36; масової роботи — 2-45-36; пропаганди — 2-45-36; учнівської молоді — 2-46-87; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-45-35; оголошень — 2-56-65; коректорської — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

БГ 00538.

Обсяг 0,5 друк. арк.

Індекс 61103

Зам. № 446.

Тираж 58 500.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України Кіровоград, вул. Глінка, 2.